

Sygn. akt: I C 425/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Sulęcinie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Sebastian Petlik</i>
Protokolant:	<i>referent stażysta Damian Soroka</i>

po rozpoznaniu w dniu **14 marca 2016 r.** w Sulęcinie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego (...) 211 we W.***

przeciwko ***M. S.***

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 425/15

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniosła pozew przeciwko M. S. o zapłatę kwoty 2530,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z należnymi kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podniosła, iż roszczenie wynika z umowy sprzedaży wierzytelności, którą strona powodowa nabyła od banku (...).

SĄD USTALIŁ I ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE

Roszczenie strony powodowej należy uznać za nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 3 kpc strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie spoczywał ciężar wykazania w toku procesu, tego że przysługuje mu wobec pozwanego roszczenie dochodzone pozwem oraz jego wysokość, jak również tego, że pozwany nie spłacił żądanej kwoty. Powód tego nie wykazał ponieważ nie przedłożył żadnych wiarygodnych dowodów na potwierdzenie okoliczności które wywodzi w pozwie. Taki stan rzeczy świadczy o braku należytej staranności po stronie powodowej. Zdaniem Sądu roszczenie zawarte w pozwie nie zasługuje na uwzględnienie jako niedostatecznie udowodnione. Sąd bowiem nie może opierać wyrokowania na domysłach, lecz musi brać pod uwagę konkretne dowody, których w sprawie brak.

Jednym z dowodów na istnienie roszczenia wykazywanym przez stronę powodową jest umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 15.05.2015r. zawarta pomiędzy stroną powodową a S. C. Bank (k. 7-11). Z treści umowy wynika, iż lista wierzytelności to załącznik nr 1a. Mimo tego stwierdzenia strona powodowa takiego załącznika nie przedstawiła, ograniczając się do złożenia wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 12, który jest jedynie dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 kpc. Sama cesja wierzytelności świadczy wyłącznie o zawarciu przez strony umowy przelewu wierzytelności, która to wierzytelność mogłaby istnieć, mogłaby nie istnieć jak również mogłaby istnieć i być przedawniona. Okoliczność ta pozostaje w sprzeczności do wskazanego wyżej art. 3 kpc.

Inne dowody również nie wskazują, aby pozwany był dłużnikiem powoda. Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej wytworzony przez stronę powodową – k.6 – również nie stanowi dowodu na istnienie wierzytelności. Przynajmniej w tym miejscu należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. P. 1/2010 : Art. 194 ustawy dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004 r. Nr 146 poz. 1546, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 106, poz. 622) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Zwrócić należy w tym miejscu także uwagę na istotne rozważania dotyczące charakteru i mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, jakie zostały zawarte w uzasadnieniu do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. sygn. akt III CZP 65/09 (opubl. Biuletyn SN 2009/10/6), W szczególności Sąd Najwyższy stwierdził w nim, iż: „Sam fakt dokonania zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje. Brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje” „Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.”

Z rozważań tych wynika wyraźnie, iż zdaniem Sądu Najwyższego dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie stanowi samoistnego dowodu ważności umów przelewu ani dowodu istnienia zobowiązania. Księgi rachunkowe funduszy rejestrują zatem wyłącznie fakt dokonania transakcji nabycia wierzytelności, to jest przyjęcia przez fundusz oferty przedstawionej mu przez zbywcę. W ramach kontroli rachunkowej nie jest natomiast oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego – w tym także istnienie wierzytelności, jej wysokość i ważność umowy przelewu na mocy której fundusz nabył ową wierzytelność. Z uwagi na to wystawiane na podstawie takich ksiąg zaświadczenia stanowią wyłącznie dowód tego, że w księgach uczyniono zapis o określonej treści nie zaś dowód istnienia zobowiązania – jego istnienie i skuteczność jego nabycia nie jest bowiem badana przy dokonywaniu zapisów w księgach. Stanowisko to sąd orzekający w sprawie niniejszej podziela w całości

Nadto również wskazać należy, iż zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. 2002 r. Nr 76 poz. 694) i rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 8 października 2004 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U. 2004 r. Nr 231 poz. 2318) zapisów w księgach rachunkowych dokonuje się na podstawie dowodów księgowych, które powinny zawierać m.in. określenie stron dokonujących operacji gospodarczej, opis operacji, jej wartość i datę dokonania, a sam zapis obejmuje co najmniej datę operacji, skrót lub kod operacji, kwotę zapisu i oznaczenie właściwego konta. Wyciąg z księgi rachunkowej powinien zawierać przynajmniej powtórzenie danych (zapisu) z księgi rachunkowej w odniesieniu do danej wierzytelności. Wyciągu z księgi rachunkowej w żadnym razie nie można utożsamiać z oświadczeniem wystawionym przez fundusz, które potwierdza nabycie określonej wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela. Takie oświadczenie nie obejmuje bowiem ani nie potwierdza jakiegokolwiek zobowiązania funduszu. Tymczasem zgodnie z art. 194 u.f.i. dokumentem

urzędowym są wyłącznie oświadczenia zawierające: zobowiązania funduszu, zwolnienia ze zobowiązań, zrzeczenie się praw, pokwitowanie odbioru należności. Innymi słowy oświadczenie funduszu potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategoriach dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 u.f.i.

W związku z istnieniem przesłanek do wydania wyroku zaocznego, wykazywanych w art. 339 kpc (niestawiennictwo pozwanego przy prawidłowym wezwaniu na rozprawę k. 28), sąd wydał wyrok zaoczny.